

ובאו ואמרו לה על בתה, שהיתה⁽⁴⁾ מפוכנת למות.

והלכה, ומצאה שמתה בתה, ונטמאה לה –

ואמרו חכמים: תביא שאר קרבנותיה, ותטהר.

גמרא:

שנינו במשנה לעיל טז א: מי שאמר הריני נוזר [נוזרות סתם של שלשים יום], נטמא יום שלשים [קודם הבאת קרבנותיו] סותר הכל. רבי אליעזר אומר: אינו סותר אלא שבעה.

ד. לשון התוספות והרא"ש: "כנטמא שחרית לפני הקריבו אחד מהן דמי"; וצריך ביאור, שהרי אנו באים לפסול את הקרבנות משום שהובאו בשעה שאינה ראויה לתגלחת, ואילו היה נטמא קודם שהביא את קרבנותיו היו קרבנותיו פסולים לא רק משום שהובאו בשעה שאינה ראויה לתגלחת כיון שהוא טמא, אלא משום שהטומאה פוסלת את הקרבנות כשם שהיא פוסלת את התגלחת, וכמבואר בתוספות בדברי חכמים, שאינו יכול להביא את קרבנותיו עד שייטהר.

ה. הקשו המפרשים [ראה "ארוזי הלבונון"] מן הסוגיא לעיל יד ב, כי שם מבואר שאפילו אחר שכבר סיים להביא את קרבנותיו ונטמא קודם שגילח, הרי שלפי רבי אליעזר הוא סותר את קרבנותיו, ומשם נראה ביאור דברי רבי אליעזר וחכמים באופן אחר, והוא:

כשם שהנטמא עד שלא מלאו ימי נזירותו, הרי הוא סותר למפרע את כל הנזירות, כך גם הנטמא כשמלאו ימי נזרו, כל שנטמא קודם שהופקעה נזירותו, יש לטומאתו דין "סתירה" לענין הקרבנות.

וזה הוא שנחלקו רבי אליעזר וחכמים לשיטתם במי שנטמא אחר שנוזק אחד מן הדמים, שלפי חכמים כבר פקעה נזירותו, ואין לטומאתו דין סתירה, ואילו לפי רבי אליעזר כיון שעדיין לא פקעה נזירותו יש לטומאתו דין סתירה לענין הקרבנות.

*4. כלומר: שהיא מסוכנת.

שבסיום הקרבת כל הקרבנות יהא ראוי לתגלחת, אם כן כשנטמא מקודם ונפסל לתגלחת - אין קרבנותיו שהקריב כבר עולים לו, שהרי אינו ראוי לתגלחת.

אבל לחכמים, שנעשה ראוי לתגלחת בהקרבת קרבן אחד, ואז עדיין לא היה טמא, אם כן אותו קרבן שהקריב קודם הטומאה עלה לו. [ומיהו לשון התוספות: "ולא ראוי לתגלחת כל היום" אינו מבואר לפירוש זה].

ג. ומלשון הרא"ש יש ללמוד להוסיף דברים בזה, שכתב הרא"ש: רבי אליעזר לטעמיה, דאמר: אחר כל המעשים כולם וכו', נמצא כשזרק אחד מן הדמים עדיין אינו ראוי לתגלחת, וכיון דסבירא ליה לרבי אליעזר שאין אחד מהקרבנות מתיר בתגלחת עד שיקריב את כולם, אם כן כל קרבנותיו חשובים כקרבן אחד, וכשנטמא קודם שיקריב כולו, הוי כאילו נטמא שחרית קודם שהקריב אפילו אחד מהם, והוי הקרבן שהביא כאילו הקריבו תוך מלאת".

ויש ללמוד מלשון הרא"ש, שאין קרבנותיו חשובים כקרבן אחד אלא משום שכולם כאחד מתירים בתגלחת, ובלא סברא זו לא משכחת לה שיביא קרבנות נזירות לדעת רבי אליעזר, כי היות ואינו נותר בקרבן הראשון בתגלחת, חשוב קרבן זה כהובא בשעה שאינה ראויה לתגלחת; אלא שקלקלתו זו היא תקנתו, שהיות וכל הקרבנות כאחד הם מתירים אותו בתגלחת מטעם זה עצמו חשובים כל הקרבנות כקרבן אחד, והרי בסוף "הקרבן" הוא מותר בתגלחת, [ומכל מקום לשון הרא"ש עדיין צריך ביאור].